

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 1.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

lem : tradidit eam custodibus & agricolis , qui eam colerent & custodirent : *vir* quilibet *affert pro fructu eius mille argenteos*. Sed nihilominus vinea *coram me est*, cuius curam ego gero, *mille tui sint pacifici, & ducenti hi*, qui *custodiant fructus eius*. Vineam hanc est Ecclesia Catholica, ex ea precipue paritur (vt ait S. Gregorius) qua proficitur perfectionem Euangelicam & Regiam, sicut primi Christiani profitebantur; ideoq; dicere licet, intra ciuitatem Ierusalem, quae est Ecclesia vniuersalis, & multos populos sine nationes, & hominum status complectitur, habere Regem pacificum Christum D. N. electam vineam suae Religionis, cum regulis, votis, ac reliquis medijs, quae dirigunt ad obtinendam perfectionem Euangelicam. Hanc vineam tradit ipse Religiosis, quos vocatione specialiter vocat, vt eam colant, & curent; vt sic perueniant ad perfectionem; & eorum Praelatis, quibus committit eius custodiam, & attentam curam. Quamuis non propterea curam suam deponat: semper enim haec vinea est in conspectu eius, qui in amore, quo eam prosequitur, valde oblectatur in eius custodia & cultura. Omnes hi conductores reddunt pro vinea & fructibus eius mille argenteos, quibus intelligit S. Greg. renuntiationem omnium rerum patrimoniarum, quas in mundo possidebant, significatas per numerum millenarium & ipsum argentum: quas omnes tradunt pacifico Regi Christo Domino in eius pauperibus: exiunt se enim illis, vt cum maiori perfectione, & absque aliquo impedimento, melius ipsi possint seruire. Ac propterea mille argentei dicuntur pacifici; quod in eis abijciendis; & Christo ipsi tradendis pax & quies nostra consistat; & per eosdem obtineamus pacem, & amicitiam cum sanctis, qui nos recipient in aeterna sua tabernacula. Sed superius noster Rex tradit ducentos custodibus fructuum vineae, dans eis promissa duplicata, quae plures sunt, quam ducenta millia. Quid (ait S. Gregorius) per ducentos intelligimus, nisi duplicem retributionem; quam requirimus, dum in hoc mundo perfecte pro Christo omnia terrena contemnimus; nam vnum centenarium nobis tradit in spiritualibus huius vitae bonis: alterum vero multo gloriosius in bonis aeternae gloriae. ita tamquam vt constanter custodiamus fructus huius vineae, opera scilicet propriae religionis.

§. I.

INTER Hos fructus, qui etiam computantur tanquam pars centum, valde excellentia, & stupenda sunt bona, quibus Religiosi fruuntur, & mutuam, quam colunt inter se vnionem, tanquam partes cuiusdam corporis mystici, ad imitationem corporis naturalis: cuius membra, eo quod sunt inter se vnita & coniuncta, omnia attendunt ad bonum cuiusque & singula accipiunt aliquid boni ab omnibus; & tunc etiam bonum, quod

ab eis accipit, est centies maius, quàm deserat. Quod si quæras: quodnam hoc bonum sit: dico esse omne genus boni, quod Philosophi honestum, vtilis, ac delectabile appellant, adiuuante Domino nostro, vt bonum illud, magnum habeat augmentum & perfectionem. Quæmadmodum enim in celo oculo multitudo & varietas præmiorum, quæ sunt in beatis, auget præmium, & gloriam accidentalem omnium: quia vnusquisque valde gaudet ac delectatur ex bono omnium, quasi esset proprium; & possidet in altero, quod non habet in seipso, eò quod vnio charitatis omnes faciat, quasi vnus: ita (ait Sanctus Basilius) in Religione, vbi vnio charitatis valde floret: numerus Religiosorum, & varietas gratiarum, donorum, & talentorum, quæ in illis sunt, auget gaudium, & vtilitatem omnium: nam cum quisque fruatur proprio bono, & talentis à Deo sibi datis: etiam vitur, & fruitur talentis aliorum; & quod in se aliquis non habet, id habet in suis fratribus; & quod per se ipsum præstare non potest, id præstat per alios. Et (vt Sanctus Augustinus ait) dum quis amat bonum, quod alij habent, amore facit illud suum. Si non potes te ieiunare, aut vigilare: ama id in tuo fratre, & eius vigilia erit tua, & eius ieiunium tuum: & hac ratione vigilabis & ieiunabis cum eis. Ad hæc Dominus noster distribuit gratias inter omnes, vt omnes beneficiant vnicuique: & ita vnusquisque fruatur omnibus. Quibusdam dedit talentum ad gubernandum, vt me gubernent; alijs dedit gratiam discernendi vt mihi bene consulant; alijs donum scientiæ, vt me doceant; alijs donum linguarum, vt mihi ad eor loquantur. Inter alios distribuit excellentiam virtutum: vt hic exemplo suo me doceat humilitatem; ille modestiam; alius patientiam: ita vt tanquam carbones accensi alij alios accendant. Nec sine causa Dominus noster (vt explicat Sanctus Bernardus, & fusiùs postea dicemus) a eos dicit esse similes gregi tonfarum, scilicet ouium, quæ facile sibi inuicem adherescunt, vt mutuo incalescant: & simul dixit, esse sicut dentes, quæ mutuo valde ordinatè iuuant, ad cibum masticandum in vtilitatem orationum. nam singuli cum aliorum auxilio faciunt, quod nullus solus facere potuisset, vt propterea dicere liceat, vnum valere & posse, quantum cœorum: nam centum adiuuant vnum; & hac ratione Deus remunerat in centuplum, obsequium, quod quisque illi præstat. Ex his igitur corporalibus deprehendere possumus, quid in spiritualibus geratur: nam officia, quæ sunt omnibus distributa, adferunt singulis subsidium, in ipsa enim Religione habeo, qui meis morbis medeatur, qui consoletur, qui tristem visitet, qui tempore tentationum & periculorum manum mihi porrigat, qui reuerentiam familiarium curam gerat, qui cibos coëmat, coquat, & condiat, mensam sternat, me ad eam vocet: & quod Principes, magnique Domini

magnis

Lib. de Cō-
stitus, Mo-
nast. c. 19.

Lib. L.
Homil. 15.

»
»
»
»
»

a Cant. 4. 2
Serm. 63. 1
prauo
Tract. 7. c. 10

magnis expensis, magnoque labore in suis domibus habent: id in regione habetur cum magna delectatione, propter vnionem charitatis, & singulis alijs mutuo ministrant; ed quod in eis Christum Dominum conderent. Et (vt Sanctus Chrylſtomus ait) omnes sunt eadem nobilitate; omnes serui, eodem genere seruitutis; omnes liberi, eiusdem generis libertate; omnes eisdem diuitijs fruuntur, eodem honore, & eisdem delicijs: quia hæc omnia sunt omnibus communia; ed quod sit quasi vnica anima in multis corporibus; & vnus Spiritus Dei, in multis animabus qui eas facit vnum secum & cum omnibus. Hæc omnia mirabiliter pinxit Regius Propheta dicens: *b Ecce quam bonum, & quam iucundum habitare fratres in vnum, sicut vnguentum in capite, quod descendit in barbam Aaron: Quod descendit in oram vestimenti eius: sicut ros Hermon, quod descendit in montem Sion. Quoniam illic mandauit Dominus benedictionem, & vitam vsque in seculum.* Hæc verba (ait S. Augustinus) esse vocem, qua primos Christianos ad vitam simul ducendam, tanquam eiusdem famæ fratres excitarunt; estque tanta huius rei præstantia & magnitudo, vt non posset David sentum suum internum ea de re verbis explicare, statim rat ad affectus, dicens: *ô quam est plena & abundans omni genere bonorum vita Religiosa, in qua Religiosi viuunt tanquam fratres vno spiritu iuncti cum ipso Christo! quæ autem lingua explicare poterit vniones quas hæc vnio in se complectitur? virtutes enim omnium sese conueniunt, vt vnumquemque sanctificent; omnia delitiz conueniant, vt lætificent; & omnium vtilitates & commoda, vt illi profint; & ipse Christus D.N. cum suis Apostolis accedunt, vt singulos iuuent, & ipsemet Deus altissimam suam benedictionem aded copiosam singulis impertit, vt centuplum, plus quam quisque illorum reliquit. Hoc pulcherrime exprimitur duæ illæ similitudines, quibus Psalmista hic est vsus.*

In Apolog. vita monast

b Pf. 133. 1.

Ibidem.

1.

PRIMA est vnguenti preciosi, quo vngebatur caput summi Sacerdotis Aaron, fluebatque per eius maxillas & barbam vsque ad oram vestimenti eius. Cum enim hoc vnguentum conficeretur ex quatuor rebus valde odoriferis, ex myrrha scilicet electa, ex cinnamomo, ex casia, quæ est coloris guinei & ignei sicut cinnamomum, & ex calamo viridi, instar arundinis quæ omnia oleo oliuarum miscebantur: ita (ait Glossa) perfectio Evangelica, quam vita Religiosa proficitur, complectitur coniunctionem omnium virtutum; & conflatur ex mortificatione, non quacunque sed selecta: & contritio & humilitate, quibus homo reputat se cinerem, quo se operit & ex charitate accensa, & patientia vsque ad sanguinis proprii, si opus est effusionem; & ex heroica fide & spe, quæ temper floret, crescitque in fide à Deo adueniente: quod totum miscetur oleo deuotionis, & lætitiæ

Exod. 30. 23

Ibidem.

realis in diuino officio; & cum operibus misericordiæ in bonum proximi. Harum virtutum coniunctio & Societas euellit radices discordiarum, trinitarum ac tardiorum inter homines; adfert pacem, gaudium, magnumque spiritum; & quasi vnguentum fragrantissimum vngit caput & barbam, vti que ad oram vestimenti, nam (vt S. Augustinus ait) hoc vnguento vnxit se Christus D.N. caput totius Ecclesiæ; & ab eo descendit ad Apostolos, ipsi maxime coniunctos, & viros fortes ac imperterritos ad ipsum sequendum, & ab his fluit ad reliquos Religiosos, qui eos sequuti sunt, & succedent vsque ad finem mundi, in eadē Euangelica Professione; qui sunt preciosa valde vestis ipsius Christi, qua partem collo suo proximam exornat. Non enim sicut hic Dauid, vnguentum Aaronis descendisse, vsque ad oram vestimenti, quæ terram tangebatur; sed ad oram capiti proximam. Nam sæculares sunt quasi vitima huius vestimenti Christi Domini ora, quæ res terrenas continent, propter curas & sollicitudines, quas gerunt rerum temporalium: Religijs, qui simul & vniti viuunt, sunt (vt ait idem Sanctus) tanquã ora superior vitula, per quam caput ingreditur, manetque ipsi proxima: Christus enim D.N. incipit induere totam Ecclesiæ suæ vestem per eos, qui fraterna charitate sunt vniti; quibus sese coniungit, eosque valde propese collocat, ob Excellentiam perfectionis eorũ quibus tantam pretiosi huius & fragrantis vnguenti abundantiam communicat, vt impleatur tota domus Religionis; à paratis ipsis, qui sunt caput, vsque ad reliquos omnes, fortes ac debiles, magis & paruos: vt omnes concordēs sint, lati, pleni deuotione cum vnione Spiritus sancti. Hoc vnguenti genere non licebat in lege veteri rem vllam vngi, quæ nõ esset ad Sancta Sanctorum dedicata; nec vllus homo, qui nõ esset de Sacerdotali genere Aaron: vt intelligeretur, vitam aded preciosam & excellentem solum conuenire Sacerdotibus spiritualibus, dedicatis & cõsecratis ad quærendam sanctitatem & perfectionem in supremo eius gradu.

Hoc amplius declarat secunda similitudo, quam adducit Dauid de Rore cælesti cadente super duos montes valde fecundos & pulchros, *Hermon & Sion*. Quid enim montibus vtilius est aqua, & rore cælesti, qui facit illos virefcere, fructuosque; in magna copia & pulchritudine proferre: sine quo rore aridi planè essent, & inutiles? & qui sunt duo illi mōtes *Hermon & Sion*, nisi duæ partes, quas religiosæ perfectionis celsitudo habet? altera, quæ exercet opera vitæ actiuæ ad passionēs domandas, & significatur per vocem *Hermon*, quæ significat Anathema, ac destructionem: repellit enim, destruit, & a se abijcit omne genus vitiorum, imperfectiones, & prauas omnes tristitias, quæ ab eis omnibus oriuntur, vt sese cum summa puritate dedicerent Deo: altera, quæ opera exercet vitæ contemplatiuæ, & significatur per *Sion* montem Ierusalem, significatque speculam, ed quod exurgat ad res æter-

Ita S. Augustinus & alij cõm-muniter.

2.

Hermon & Sion mysticè quidam

nas contemplandas, suosque oculos figat in rebus cœlestibus, super vnum
 que montem descendens ros cœlestis, reddit eos fecundos sanctorum op
 rû; quibus ditat eos, qui coniuncti habitant in sancta fraternitate, porrig
 tes alter alteri monti mutuas manus; & alterius opera, alterius iuuant, & in
 maiori studio in alterius opera incumbunt, fouent eos, qui exercent opera
 alterius. Denique cum Religio sit fratrum vnio, sacro aded vnguentum
 cta; & rore aded copioso irrorata, & tanquam mons aded excelsus fre
 ta; quid ad plenam ipsius perfectionem, bonamque fortunam superest
 vt ipsemet Deus largam suam benedictionem in illam mittat, in omni
 nere honorum cœlestium, quæ descendunt inde per Iesum Christum
 sanctificandum, exhilarandum, & commodandum ijs, qui aded vniti vnio
 vt eorum vita aded sit felix & fortunata, vt & per excellentiam vocari possit
 verè VITA: nam multorum, animis disunctorum ac discordium vita, non
 vita censenda est, sed mors: de qua dicere merito licet, ô quam malum
 amarum, & graue est, eos qui per fidem & Baprtismum sunt fratres, videret
 ter se discordes, absque vnione & vinculo Charitatis. Nam omnes sunt in
 gulorum cruciatus; & eorum vita est quædam inferni imago. Nam verbum
 illud MEVM & TVVM, quod S. Chrylостomus *frigidum* appellat, gelat
 rum charitatem; & ita omnes contendunt, vt quisque sibi vsurpet, quod
 iam alter habere vellet, in Religione autem verbum illud aded *frigidum*
 exulat; non est *meum* neque *suum*: quia omnia sunt communia, sicut
 fratres, qui necdum bonorum paternorum distributionem fecerunt: quæ
 si qua est contentio, illam, ait S. Basilius, esse, vt quisque virtutes rapiat, & lo
 bere contendat, quas videt in suo fratre: cui tamen nullam propterea
 iniuriam: quia non illi aufert, quod possidet; sed ad suum commodum con
 uertit, cum vtriusque voluptate: & sancta hac æmulatione omnes rapiunt
 nemini fit iniuria; sed vtilitas & bonum commune augetur.

§. 2.

I.

CV M PRÆDICTIS bonis alia etiam coniunguntur, quæ ad
 centuplum referuntur propter Communionem Sanctorum, qui
 in Ecclesia, & in ipsa Religione inter se ipsos; & propter communi
 nem, quâ militans Ecclesia habet cum triumphante; & Religiosa Congre
 gio, quæ in terra versatur, cum ea, quæ est in cælo. Totum autem hoc
 allicit & impellit ad vocationem diuinam, quæ talem vitæ rationem impo
 rat, audiendam. Et sic eminenter expletur quod dixit Dauid: a *participatio*
sum omnium timentium te: Custodientium mandata tua. Particeps, inquit, sum
 Satisfactionum, Sacrificiorum, & Orationum, & aliorum operum bono
 rum, quæ reliqui faciunt: eò quod membra sumus eiusdem corporis mystici,
 quod eodem Christi Domini spiritu informatur & viuit. Præcepto

*Oratione de
 Sancto Phi
 logonio.
 Tom. 3.*

*De Constit.
 Monast. 6. 19*

a P. 118. 63.